

Vážený pan

.....

V Praze dne 2. 7. 2021

Č. j.: CSU-004940/2021-29

Zn.: Z-08508-CEN-21

Počet listů: 4 | Počet příloh: 0 | Listů příloh: 0

Vyřizuje: Mgr. Štěpánka Zelenková

Tel./Fax: 274 052 430

E-mail: stepanka.zelenkova@czso.cz

datovou schránkou

ROZHODNUTÍ

Předseda Českého statistického úřadu jako nadřízený orgán ve smyslu § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („InfZ“), ve spojení s § 178 odst. 2 a § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („Nadřízený orgán“) rozhodl o rozkladu pana, trvale bytem, narozeného („Rozkladatel“ či „Žadatel“), který směřoval proti rozhodnutí Českého statistického úřadu („Povinný subjekt“) o částečném odmítnutí č. j. CSU-005483/2021-2, sp. zn. Z-08508-CEN-21 ze dne 1. 6. 2021 („Rozhodnutí I“) ve věci žádosti doručené Povinnému subjektu dne 17. 5. 2021, v níž bylo požadováno poskytnutí následujících informací:

„[...] žádám o poskytnutí informací u všech zaměstnanců Českého statistického úřadu, kteří se podílejí na správě oficiálního účtu Českého statistického úřadu na stránkách Twitter, vč. osoby, která tam vystupuje pod jménem „Kateřina“, a to u každého v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má trvalý pobyt, pracovní zařazení a délka pracovního zařazení, výše účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (plat a všechny jeho složky, vč. odměn a náhrad) za období od 01. 01. 2018 dosud.“

(„Žádost“)

takto:

Rozklad Žadatele podaný dne 14. 6. 2021 se zamítá a uvedené Rozhodnutí I se potvrzuje.

Odůvodnění

Povinnému subjektu byla dne 17. 5. 2021 doručena Žádost o informace, ve které Žadatel požádal o zaslání informací stran zaměstnanců Povinného subjektu podílejících se na správě twitterového účtu Povinného subjektu, a to v rozsahu:

- 1) *Jméno (vč. osoby, která vystupuje pod jménem „Kateřina“)*
- 2) *Příjmení*
- 3) *Rok narození*
- 4) *Obec, kde má trvalý pobyt*
- 5) *Pracovní zařazení a délka pracovního zařazení*

- 6) *Výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (plat a všechny jeho složky, vč. odměn a náhrad) za období od 1. 1. 2018.*

I.

Povinný subjekt posoudil Žádost Žadatele a Žádost v části ad 3), ad 4) a ad 6) z důvodu ústavně garantovaného práva na soukromí a z důvodu ochrany osobních údajů odmítl. V části týkající se zaměstnankyně „Kateřiny“ Povinný subjekt žádost odmítl z důvodu neexistující informace. Ve zbylé části [ad 1), ad 2) a ad 5)] Povinný subjekt Žadateli vyhověl a informace poskytl samostatným přípisem č. j. CSU-004940/2021-2, sp. zn. Z-08508-CEN-2 ze dne 1. 6. 2021 („Přípis“).

V Rozhodnutí I uvedl zejména nutnost ochrany osobních údajů svých zaměstnanců dle NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), v platném znění („GDPR“), a to v souvislosti s jejich rokem narození, obcí trvalého pobytu a výše jejich platu.

Dále Povinný subjekt odkázal na příslušná ustanovení § 8a a 8b InfZ s odůvodněním, že osobní údaje povinné subjekty zveřejňují pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu a pouze takové osobní údaje zaměstnanců, které vypovídají o jejich veřejné nebo úřední činnosti nebo o jejich funkčním nebo pracovním zařazení. Rovněž Povinný subjekt zdůraznil, že podle čl. 4 odst. 2 GDPR se zpracováním osobních údajů rozumí rovněž šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, k čemuž Povinný subjekt nedisponuje odpovídajícím právním titulem. Podle Povinného subjektu s odkazem na čl. 6 odst. 4 GDPR rovněž platí, že v případě, že správce zpracovává osobní údaje pro jiný účel, než pro který byly osobní údaje shromážděny a zpracování není založeno na souhlasu subjektu údajů, musí správce zohlednit v zájmu zjištění toho, zda je zpracování pro jiný účel slučitelné s účely, pro něž byly osobní údaje původně shromážděny.

Na základě výše uvedeného právního názoru Povinný subjekt přistoupil k testu proporcionality, v němž uvedl, že jediným možným způsobem, jak zajistit ochranu osobních údajů dotčených osob, i vzhledem k povinnosti Povinného subjektu dle § 5 odst. 3 InfZ, je zachování důvěrnosti požadovaných a Povinným subjektem zkoumaných osobních údajů. Povinný subjekt uvedl dále, že mu není znám šetrnější způsob ochrany soukromí svých zaměstnanců, než údaje o jejich věku, bydlišti a platovém ohodnocení neposkytnout. V posledním kroku testu proporcionality pak při vážení jednotlivých zásahů do ústavně zaručených práv Povinný subjekt argumentoval, že se jedná o řadové zaměstnance, a že mu k posouzení legitimacy Žádosti není znám důvod Žadatele, proč osobní údaje požaduje. Podle Povinného subjektu je správa twitterového účtu pouze okrajovou pracovní náplní dotčených osob a své zdůvodnění opřel rovněž o povinnosti chránit soukromí svých zaměstnanců před případným napadáním a obtěžováním. Na základě jednotlivých testů proporcionality pak Povinný subjekt uzavřel, že právo na ochranu osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob a osobních údajů jednoznačně převažuje nad právem na svobodný přístup k informacím.

V části třetí Povinný subjekt odůvodnil, proč odmítl sdělit osobní údaje o osobě jménem Kateřina. Důvodem je, že se nejedná o zaměstnankyni Povinného subjektu, proto těmito údaji Povinný subjekt nedisponuje.

II.

Dne 14. 6. 2021 podal Žadatel včasný a přípustný rozklad označený jako „odvolání“, jímž napadl výroky I a II Rozhodnutí I. Rozkladatel v rozkladu vyšel zejména z doslovné citace ustanovení §§ 8b odst. 1 a 8b odst. 3, přičemž namítal, že požadované informace jsou opřeny o znění zákona. Podle mínění Rozkladatele je znění zákona zcela jasné a odůvodnění Rozhodnutí I považuje za obstrukci výkonu jeho práva na svobodný přístup k informacím.

Rozkladatel dále uvedl, že:

„Ten, kdo pracuje ve státní sféře, ten, komu jsou poskytovány veřejné prostředky, ten musí snést vyšší zásah do svého soukromí. Pokud mu takový stav nevyhovuje, nic mu nebrání, aby šel pracovat do soukromého sektoru. Je tragikomické, ovšem pro státní úředníky naprosto typické, že zatímco na jedné straně jsou to právě úředníci Českého statistického úřadu, kteří z občanů vytahují soukromé údaje, na straně druhé, pokud mají sami nějaké informace poskytnout, okamžitě se ohánějí právem na ochranu osobních údajů.

Za projev stupňující se arogance státních úředníků pak považují jejich spekulace o tom, že žadatel není schopen posoudit každodenní pracovní náplň a pracovní výkony státních úředníků, že sdělení výše platů má pro žadatele nulovou vypovídající hodnotu, že by mohlo dojít k nesprávnému zpochybňování vykonané práce atd.

Jednotlivé povinné subjekty k žádostem o poskytování informací opakovaně přistupují s neochvějným pocitem nadřazenosti. S pocitem, že státní úředníci jsou něco víc než „obyčejní“ občané, že státní úředníci mají nárok na jiná práva, že ONI nepodléhají veřejné kontrole.“

Argumentaci rozkladu poté uzavřel citací příloženého stanoviska Nejvyššího správního soudu („NSS“) a citací předsedy Ústavního soudu z novinového článku stran údajné představy o úřednické vrchnosti.

III.

Nadřízený orgán vázán rozsahem rozkladu přezkoumal podaný rozklad týkající se výroků I a II Rozhodnutí I a dospěl k závěru, že rozklad není důvodný. Předně je nutno podotknout, že zákonná citace Rozkladatele je správná, čehož si je Nadřízený orgán vědom. Nelze však na danou situaci nazírat pouze takto zjednodušenou optikou. Povinný subjekt rovněž zcela správně citoval z GDPR, přičemž je nutno pouze na okraj předeslat, že na základě čl. 10 Ústavy České republiky je stanovena aplikační přednost před vnitrostátními zákony ve prospěch práva EU.

Je zcela zřejmé, že ve zkoumaném případě došlo ke střetu dvou ústavních práv, a sice práva na informace dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod („Listina“) a práva na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí a před neoprávněným shromažďováním zveřejňováním údajů o své osobě dle čl. 10 Listiny. Povinný subjekt jednal proto zcela správně, když přistoupil k testu proporcionality. Takový postup vyplývá nejen z ustálené judikatury Ústavního soudu, ale rovněž z rozsáhlé judikatury Soudního dvora EU, na kterou Povinný subjekt odkázal. Nelze proto přisvědčit tvrzení Rozkladatele, že Povinný subjekt měl *a priori* bez dalšího zkoumání na základě dikce zákona ochraňujícího pouze jednu stranu zasažených práv (právo na svobodný přístup k informacím) informace poskytnout. Povinný subjekt má při takovém zjištění nejen oprávnění ke správní úvaze, nýbrž povinnost se jednotlivými zasaženými právy zabývat, a to s cílem šetření základních práv a minimalizace zásahů do nich. Jak plyne ze stále rozhodovací praxe Ústavního soudu, je dána povinnost pro správní orgány provést test proporcionality alespoň ve zjednodušené „amatérské“ podobě se zachycením základních myšlenek a základním odůvodněním. Povinný subjekt nad rámec této povinnosti provedl úplný test proporcionality používaný správními soudy a Ústavním soudem.

Pokud jde o jednotlivé kroky Povinným subjektem provedeného testu proporcionality, Nadřízený orgán konstatuje, že se s nimi naprosto ztotožňuje a v podrobnostech v plném rozsahu odkazuje na předmětné pasáže Rozhodnutí I. Pouze na okraj Nadřízený orgán doplňuje, že pokud jde o rok narození a obec bydliště, pak úmyslem zákonodárce bylo rozlišení osob, kterých se informace týkají, při shodě jmen. Nadřízený orgán konstatuje, že v Českém statistickém úřadě neexistuje duplicita jmen, které Povinný subjekt Rozkladateli poskytl Přípisem. Tím v testu proporcionality ještě více převažuje zájem na ochraně soukromí, neboť zveřejnění těchto osobních údajů je nadbytečné.

Nadřízený orgán dále konstatuje, že pokud jde o Rozkladatelovy citace ze stanoviska NSS, přistoupil k nim Rozkladatel pouze selektivním způsobem. Z přiloženého stanoviska zcela jasně plyne, že poskytnutí informací o platech zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů lze na základě principu proporcionality odepřít, byť výjimečně. Je však potřeba vzít v úvahu rovněž skutečnost, že tato judikatura NSS byla ve zkoumaném ohledu překonána pozdějším nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017 („**Nález ÚS**“), na který Povinný subjekt v Rozhodnutí I odkázal. Nálezem ÚS bylo rozhodováno o zveřejňování platů vedoucích zaměstnanců úřadu územně samosprávného celku, či dokonce jeho vrcholného představitele (tajemníka). Jak Povinný subjekt v Rozhodnutí I uvedl, Žádost Rozkladatele se týká toliko řadových zaměstnanců Povinného subjektu bez rozhodovacích pravomocí. Je proto nutné uzavřít, že pokud platy za obdobných okolností dle Nálezu ÚS nesmí být zveřejněny u vedoucích pracovníků, tím spíše nesmí být zveřejněny u řadových zaměstnanců *a maiori ad minus*. Obdobné platí i pro ostatní požadované osobní údaje, když u těchto je navíc ještě vyšší riziko jejich zneužití.

Závěrem Nadřízený orgán cítí potřebu, vyjádřit se i k mimoprávní argumentaci Rozkladatele stran údajné úřednické arogance a nadřazenosti když *„zatímco na jedné straně jsou to právě úředníci Českého statistického úřadu, kteří z občanů vytahují soukromé údaje, na straně druhé, pokud mají sami nějaké informace poskytnout, okamžitě se ohánějí právem na ochranu osobních údajů.“*

Ani této argumentaci nemůže Nadřízený orgán přisvědčit. Je zjevné, že Rozkladatel ve své „protestní argumentaci“ naráží na nedávné Sčítání lidu, domů a bytů. Je nutné si uvědomit, že tato působnost (i povinnost) Povinného subjektu vyplývá ze zákona č. 332/2020 Sb., sčítání lidu, domů a bytů v roce 2021 a o změně zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů a dále ze zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů. Sám Povinný subjekt není nadán zákonodárnou mocí a je pouze vykonavatelem těchto výsledků zákonodárského sboru. Toto osočení Rozkladatele proto není na místě, nehledě na to, že povinnost sečíst se se týká úplně stejně i všech zaměstnanců Povinného subjektu.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů nelze dále odvolat.